

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/47/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117010770
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1117010770.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I samosudcom Mgr. Michalom Kačánim, v trestnej veci obžalovaného O. Á., trestne stíhaného pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.10.2018 v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

O. Á. Z. L. F. K. Á. W. narodený XX.XX.XXXX O. X. M., trvale bytom X.Á. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody ÚVTOS Želiezovce,

s a u z n á v a v i n n ý m , ž e

dňa 26.07.2016 v čase asi o 10:22 hodine v Bratislave na Kamennom námestí 1/A v obchodnom dome Tesco - My, v oddelení textilu si vložil pod oblečenie 1 ks pánskych jeansov, na ktorých poškodil čiarový kód a následne s týmto tovarom prešiel cez pokladničnú zónu bez zaplatenia von z predajne, kde bol zadržaný príslušníkmi SBS, čím týmto svojím konaním spôsobil poškodenú spoločnosť TESCO STORES SR, a. s., so sídlom Kamenné námestie 1/A, Bratislava, IČO: 31 321 828, škodu vo výške 54,99 Eur, pričom bolo zistené, že obvinený tak konal aj napriek tomu, že

- sa dňa 11.04.2016 krádežou tovaru dopustil priestupku proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za ktorý mu v blokovom konaní, č. bloku: 12088256, bola OR PZ v Dunajskej Strede, OO PZ Dunajská Streda, uložená bloková pokuta vo výške 30,-Eur a taktiež

- bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 3T/28/2011 zo dňa 16.09.2015, právoplatným dňa 18.09.2015, uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona,

t e d a

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

č í m s p á c h a l

- prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4, § 37 písmeno m/, § 43 Trestného zákona na ďalší trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti TESCO STORES SR, a. s., so sídlom Kamenné námestie 1/A, Bratislava, IČO: 31 321 828, škodu vo výške 54,99 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 17.10.2017 doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 12.10.2018, č. k. 2 Pv 384/16/1101-24 na obvineného O. Á., pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaný O. Á.W. urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku (že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe), vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného O. Á. a prečítaním výpovede obvineného z prípravného konania postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku, výsluchom svedka - zástupcu poškodenej spoločnosti L. K., výsluchom svedkov Y. Q. F. L. W., ďalej prečítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to bloku spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., záznamu o zásahu služby zo dňa 26.07.2016, bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 3T/28/2011, výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, odpisu registra trestov obžalovaného, spisov Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 0T/65/2016 a 4T/40/2016, spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/145/2012 a prehratím obrazového /kamerového/ záznamu z miesta činu podľa § 270 odsek 2 Trestného poriadku.

Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že skutok, ktorý je v predmetnej trestnej veci obžalovanému kladený za vinu, sa stal, naplnia všetky zákonné znaky trestného činu - prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona a že tento skutok spáchal práve obžalovaný O. Á..

K výroku o vine

Obžalovaný O. Á. sa v prípravnom konaní priznal k spáchaniu predmetného trestného činu, na hlavnom pojednávaní však svoj postoj zásadne zmenil a spáchanie samotného skutku popieral.

Svoju obhajobu v konaní pred súdom založil na tom, že o tom, čo sa stalo, sa dozvedel až potom, čo bol skutok odhalený. Potvrdil, že na mieste činu bol aj so svojím kamarátom Y. Q., avšak on pri sebe žiadne odcudzené veci nemal. Bol to práve Y. Q., ktorý mal na chrbte tašku a ktorý vošiel do kabíny v obchodnom dome, pričom následne odovzdal zamestnancom SBS veci, ktoré odcudzil. Išlo o nejaké ošatenie. K dôvodu, pre ktorý ho Y. Q. označil ako páchatel'a obžalovaný v rámci svojej obhajoby uviedol, že s Y. Q. sa stretol v jedálni Želiezovciach, kde boli spolu vo výkone trestu odňatia slobody a keď sa ho pýtal, prečo označil aj jeho a teda že to spáchali spolu, mu tento odpovedal, že sa bál, aby sa nedostal do výkonu trestu. Obžalovaný ďalej uviedol, že prvýkrát vypovedal v tejto veci až v prítomnosti svojho obhajcu s tým, že nevedel, o čom vypovedal Y. Q.. Tu mu predložili spis v slovenčine, on tomu nerozumel a myslel si, že Y. Q. vypovedal pravdu a preto sa priznal, že bol na mieste činu a súhlasil v podstate iba s tým, čo si myslel, že vypovedal Y. Q.. Teda nerozumel tomu, čo mu bolo predložené, avšak toto

podpísal, pričom policajti mu povedali, že ak sa prizná k spáchaniu trestného činu, bude mu uložený iba trest povinnej práce. Skutočnosť, že sám neuviedol orgánom činným v trestnom konaní, že nerozumie slovenskému jazyku, obžalovaný vysvetľoval tým, že sa ho na to nikto nepýtal, pričom celé to prebehlo veľmi rýchlo. Po prečítaní zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania, kde bolo zaprotokolované vyjadrenie obžalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia sa zakladá na pravde, skutok spáchal a že priznáva svoju vinu, obžalovaný na hlavnom pojednávaní zopakoval, že sa nepriznal k spáchaniu trestného činu a súhlasil iba s tým, čo vypovedal Y. Q. a chcel z toho vyjsť iba z minimálnym trestom.

S uvedenými obhajobnými tvrdeniami obžalovaného sa súd nemohol stotožniť, nakoľko výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania ich jednoznačným spôsobom vyvracajú a bez najmenších rozumných pochybností vylučujú akýkoľvek iný záver, než je ten, ktorý svedčí o vine obžalovaného za spáchaný skutok. V tomto smere súd uvádza, že orgány činné v trestnom konaní získali a zabezpečili rozhodujúce dôkazy zákonným spôsobom a v rozsahu nevyhnutnom pre náležité zistenie a objasnenie skutkového stavu, ktorých vykonanie na hlavnom pojednávaní preukázalo ich vzájomnú obsahovú zhodu, resp. obsahovú nadväznosť a vzájomné dopĺňanie sa. Po ich vyhodnotení bolo možné vylúčiť akékoľvek pochybnosti o vine obžalovaného za spáchaný skutok.

Súd predovšetkým poznamenáva, že už samotná obhajoba obžalovaného je zjavne protirečivá, keď na jednej strane uviedol, že sa nepriznal k spáchaniu trestného činu a že v podstate ničomu nerozumel, na strane druhej obžalovaný vypovedal, že policajti mu povedali, že ak sa prizná k spáchaniu trestného činu, bude mu uložený iba trest povinnej práce. Ak teda obvinený rozumel, čo mu hovoria príslušníci PZ, evidentne rozumel aj predmetu svojho výsluchu a k čomu konkrétne vypovedá. Tu je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný vypovedal v prítomnosti svojho obhajcu, ktorý by v prípade pochybností o tom, či obžalovaný rozumie slovenskému jazyku, nepochybne na túto okolnosť poukázal. V neposlednom rade by obžalovaný sám upozornil na to, že celkom nerozumie jazyku, v ktorom sa konanie vedie. Rovnako, ak by sa obžalovaný v rámci svojho výsluchu v prípravnom konaní nepriznal k spáchaniu trestného činu, nebolo by to v zápisnici o výsluchu obvineného uvedené, obzvlášť v prípade, ak bol pri výsluchu prítomný aj obhajca obvineného, ktorý by určite dbal na správnu protokoláciu jeho výpovede tak, aby neboli žiadne pochybnosti o tom, či sa obvinený celkom alebo sčasti priznal k spáchaniu trestného činu, resp. či svoju vinu popieral. Tvrdenie obžalovaného, že súhlasil iba s tým, čo si myslel, že vypovedá Y. Q., je zjavne účelové a neopodstatnené, keďže obžalovaný uviedol, že nevedel, čo tento svedok vypovedal, pričom tu je potrebné poznamenať, že do úvahy prichádzala aj taká možnosť, že by menovaný svedok nevypovedal vôbec. Napokon možno poukázať aj na to, že obžalovaný má v odpise registra trestov množstvo záznamov o predchádzajúcich odsúdeniach, takže evidentne musel vedieť, že o treste rozhoduje iba súd a že na výrok súdu o treste nemá a ani nemôže mať akékoľvek vyjadrenie policajta žiaden vplyv. Z toho hľadiska je možné aj túto časť obhajoby obžalovaného považovať za zjavne nedôvodnú.

Skutočnosť, že súd na hlavnom pojednávaní vyhovel žiadosti obžalovaného a pribral do konania tlmočníka do jazyka maďarského nie je popretím vyššie uvedených skutočností a úvah súdu, nakoľko osoba, ktorá vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, má síce v zmysle § 2 odsek 20 Trestného poriadku právo na tlmočníka, avšak povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu pribrať do konania tlmočníka je podmienená práve vyhlásením takej osoby (v danom prípade obvineného/obžalovaného), že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Inak povedané, je vecou obvineného/obžalovaného, kedy pristúpi k využitiu tohto práva. Keďže obžalovaný v prítomnosti svojho obhajcu žiadne také vyhlásenie pri svojom výsluchu v prípravnom konaní neurobil a orgány činné v trestnom konaní evidentne nemali pochybnosť o tom, že obvinený slovenskému jazyku rozumie v dostatočnom rozsahu, nebol dôvod na to, aby sa orgány činné v trestnom konaní touto otázkou iniciatívne zaoberali, a to i napriek tomu, že obvinený je slovenský štátny občan maďarskej národnosti. Až v momente, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom vyhlásil, že žiada tlmočníka do maďarského jazyka, bol súd povinný sa touto žiadosťou zaoberať, rešpektujúci pritom národnosť obžalovaného a náležité uplatnenie práva na jeho obhajobu.

S poukazom na uvedené môže súd konštatovať, že obžalovaný O. Á. pri svojom výsluchu v prípravnom konaní s plným vedomím priznal spáchanie trestného činu, pre ktorý je v tomto trestnom konaní trestne stíhaný a k zmene jeho postoja až na hlavnom pojednávaní došlo výlučne z obštrukčných dôvodov, o čom svedčia aj ďalšie prejavy obžalovaného procesnej povahy, ku ktorým pristúpil počas hlavného pojednávania.

Obžalovaný je však usvedčovaný aj ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Pokiaľ ide o výpovede svedkov, je možné poukázať na výpoveď, ktorú na hlavnom pojednávaní uskutočnil svedok L. W.. Tento podrobne popísal, ako bol obžalovaný spozorovaný na kamerovom zázname s tým, že si v OD2 v pánskej časti zobral do kabínky nohavice, avšak vyšiel bez nich, pričom po vykonaní zákroku príslušníkmi SBS vytiahol spod pásu nohavice, ktoré boli poškodené (odtrhnutý bezpečnostný kód). Obžalovaný sa mal skutku dopustiť aj spolu s ďalšou osobu, pričom u oboch boli zistené odcudzené nohavice, ktoré následne tieto osoby dobrovoľne vydali. Uvedenou skutočnosťou, t. j. že tak obžalovaný, ako aj ďalšia osoba sa dopustili krádeže, si bol svedok úplne istý. Ani jedna z osôb sa nebránila vydaniu veci, naopak, tieto okamžite vydali.

Do kontextu s uvedenou výpoveďou zapadá aj vyjadrenie svedkyne - zástupkyne poškodenej spoločnosti L. K.N., ktorá na hlavnom pojednávaní výslovne uviedla, že ak by sa u zadržanej osoby (podozrivej osoby, ktorej osobná sloboda bola obmedzená) nenašli žiadne odcudzené veci, bola by ihneď prepustená. Rovnako by postupovali aj vtedy, ak by z kamerového záznamu nevyplývalo, že by sa taká osoba dopustila krádeže.

Na hlavnom pojednávaní sa obžalovaného snažil „vyviníť“ svedok Y. Q., ktorý na rozdiel od svojej výpovede v prípravnom konaní na hlavnom pojednávaní uviedol, že v predmetnom obchodnom dome síce bol s obžalovaným O. Á., avšak krádeže sa dopustil iba on, pričom obžalovaný o tom nevedel. V prípravnom konaní vypovedal inak z dôvodu, že sa bál. Obžalovaný teda v ten deň nič z obchodu neukradol.

Predmetnú výpoveď menovaného svedka na hlavnom pojednávaní nemožno hodnotiť inak, ako nepravdivú, napĺňajúcu znaky trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy v zmysle § 346 Trestného zákona. Svedok Y. Q. totiž ako dôvod, pre ktorý si spomenul na to, že v prípravnom konaní vypovedal inak (že s ním kradol aj obžalovaný O. Á.), uviedol, že mu došla obžaloba alebo uznesenie a tam si to prečítal. Následne pripustil, že mu obžalovaný, s ktorým bol vo výkone trestu odňatia slobody (dokonca priamo na cele) dal nejaké listiny a tam si čítal svoju výpoveď. Ďalej uviedol, že obžalovaný sa s ním o tejto veci nerozprával, avšak vzápätí pripustil opak, t. j. že asi o tejto veci s obžalovaným komunikoval, pričom obžalovanému povedal, že nech sa na neho nehnevá, že sa bál.

S prihliadnutím na uvedené súd konštatuje, že menovaný svedok sa nepochybne s obžalovaným rozprával o predmetnej veci, nakoľko žiadna obžaloba, ako ani listina, v ktorej by bola zaznamenaná výpoveď svedka mu nemohla byť doručená, ale táto mu mohla byť predložená jedine zo strany obžalovaného O. Á., spoločne s ktorým bol vo výkone trestu odňatia slobody v tom istom ÚVTOS. Pritom skutočnosť, že obžalovaný so svedkom komunikoval aj ohľadne prejednávanej trestnej veci vyplýva aj zo samotnej výpovede obžalovaného. Z tohto hľadiska možno uzavrieť, že menovaný svedok na základe komunikácie s obžalovaným účelovo zmenil svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní, čo v konečnom dôsledku preukazujú aj ďalšie vykonané dôkazy.

Lživú výpoveď svedka Y. Q. na hlavnom pojednávaní a jednoznačný záver o vine obžalovaného O. Á. preukazuje totiž obrazový (kamerový) záznam zachytávajúci miesto činu, ktorý bol orgánom činným v trestnom konaní vydaný poškodenou spoločnosťou a ktorý bol na hlavnom pojednávaní vykonaný ako dôkaz jeho prehratím na technickom zariadení súdu podľa § 270 odsek 2 Trestného poriadku.

Na danom obrazovom zázname je totiž zachytené nielen samotné miesto činu, ale v jeho závere aj zaistenie odcudzenej veci u obžalovaného O. Á., kedy tento spoza pásu vydáva odcudzené nohavice zamestnancom SBS. Pritom v danom okamihu sa svedok Y. Q. nachádza na inom mieste (zachytávaného kamerou), než je miesto, kde sa nachádzal obžalovaný, pričom menovaný svedok vydal odcudzené veci skôr, ako tomu bolo u obžalovaného. Predmetný záznam teda nepripúšťa žiadnu možnosť zámenny uvedených osôb a v konečnom dôsledku ani žiadne pochybnosti o tom, že sa skutku krádeže dopustil aj obžalovaný O. Á..

Už len podporne má záver o vine menovaného obžalovaného oporu aj v zázname o zásahu služby zo dňa 26.07.2016, ktorý preukazuje vykonanie zásahu voči obžalovanému O. Á., v rámci ktorého bol u neho nájdený tovar v hodnote 54,99 Eur (ktorý bol poškodený v dôsledku odtrhnutia bezpečnostného

kódu), ako aj blok spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., ktorý osvedčuje hodnotu odcudzeného tovaru (nohavice - pánske jeansy) v sume 54,99 Eur.

Vykonaným dokazovaním súd taktiež zistil, že obžalovaný sa dňa 11.04.2016 krádežou tovaru dopustil priestupku proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bola príslušníkom OR PZ v Dunajskej Strede, OO PZ Dunajská Streda v blokovom konaní uložená bloková pokuta vo výške 30,-Eur, o čom svedčí blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. 12088256.

Za preukázané mal súd aj tú skutkovú okolnosť, že obžalovaný O. Á. bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 3T/28/2011 zo dňa 16.09.2015, právoplatným dňa 18.09.2015, okrem iného uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona.

Z hľadiska vykonaného dokazovania čo do formy zavinenia možno konštatovať, že obžalovaný bol vedený priamym úmyslom v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona (chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť záujem chránený trestným zákonom), pričom vzhľadom na povahu činu je u neho evidentná aj zisťná pohnútko.

Súd sa takisto zaoberal aj materiálnou stránkou súdeného prečinu z hľadiska kritérií upravených v § 10 odsek 2 Trestného zákona. V tomto smere je potrebné uviesť, že preukázaný spôsob spáchania činu, forma a miera zavinenia, ale aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a spôsobený následok neodôvodňujú záver o nepatrnej závažnosti činu. Vopred pripravený spôsob vykonania činu (vojdenie do kabínky a ukrytie vecí pod šaty) s tým, že odcudzenie vecí obžalovaný vykoná spolu s ďalšou osobou, naplnenie okolnosti odôvodňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby, spôsobený následok (škoda v sume 54,99 Eur), priamy úmysel a zisťná pohnútko v súhrne vyžadujú vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Sumarizujúc všetky vyššie uvedené preukázané skutočnosti dospel súd k presvedčivému záveru o vine obžalovaného, nevzbudzujúcim žiadne rozumné pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobe, tento skutok naplňa všetky zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona a že tento skutok spáchal práve obžalovaný O. Á..

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste súd poznamenáva, že pri ukladaní trestu vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom súčasne prihliadal aj na ostatné Trestným zákonom upravené zásady pre ukladanie trestov.

Z tohto hľadiska súd mohol uložiť trest odňatia slobody vo výmere ustanovenej Trestným zákonom (§ 34 odsek 2 Trestného zákona). Ďalej bol súd povinný prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútko, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona).

V súvislosti s výrokom o treste bol súd okrem ostatných kritérií upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona povinný posúdiť aj existenciu poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a vzájomný pomer medzi nimi. Z tohto hľadiska súd uvádza, že u obžalovaného nezistil žiadnu z poľahčujúcich okolností upravených v § 36 Trestného zákona, avšak zistil jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení za trestný čin. Na tomto základe sa u obžalovaného zvýšila dolná hranica trestnej sadzby (trestná sadzba pri prečine krádeže v zmysle § 212 odsek 3 Trestného zákona predstavuje 6 mesiacov až 3 roky) o jednu tretinu (§ 38 odsek 4 Trestného zákona), a to spôsobom výpočtu upraveným v § 38 odsek 8 Trestného zákona. Upravená trestná sadzba tak u obžalovaného O. Á. predstavuje rozpätie 1 rok a 4 mesiace až 3 roky.

V rámci takto ustálenej trestnej sadzby súd postupoval v zmysle všetkých zásad pre ukladanie trestu zohľadňujúc potrebu dosiahnutia účelu trestu. K zistenému spôsobu spáchania činu a jeho následku, zavineniu a pohnútke, neexistencie poľahčujúcich okolností a naopak existencie priťažujúcej okolnosti, súd posudzoval aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy,

V tejto súvislosti súd uvádza, že obžalovaný má v odpise registra trestov doposiaľ 21 záznamov o predchádzajúcich odsúdeniach, z toho 11 od roku 2011. Väčšinou bol odsúdený za majetkovú trestnú činnosť, ale aj za iné trestné činy (napr. marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona a iné). Vo viacerých prípadoch bol pritom obžalovanému O. Á. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V registri/evidencii priestupkov má taktiež záznamy o priestupkoch proti majetku.

S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že v osobe obžalovaného O. Á. ide o recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti a na ktorého nemali doposiaľ žiaden vplyv ani nepodmienečné tresty odňatia slobody. O osobe obžalovaného svedčí aj zmena postoja k spáchanému trestnému činu, v rámci ktorej aj napriek evidentnej dôkaznej situácii popieral vinu a odmietal niesť zodpovednosť za svoje konanie. Z uvedených hľadísk je záver o možnosti nápravy obžalovaného trestom odňatia slobody miernejším ako 2 (dva) roky zjavne neopodstatnený. Na tomto mieste súd dodáva, že pri ukladaní trestu v trestnom rozkaze súd vychádzal z priznania obžalovaného (v tom čase obvineného) a z trestnej sadzby založenej na rovnovážnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (6 mesiacov až 3 roky). Zmenou postoja obžalovaný tento pomer zmenil vo svoj neprospech a umožnil súdu utvoriť si skutočný obraz o jeho osobe a možnostiach jeho nápravy, kedy priznanie spáchania trestného činu nebolo spojené s úprimným oľutovaním jeho spáchania, ale bolo iba púhym dôsledkom prichytenia pri trestnom čine a snahou o čo najmiernejší trestnoprávny postih.

Na tomto základe bolo povinnosťou súdu pri ukladaní trestu dôsledne dbať aj na ochranu spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti zo strany obžalovaného a na dôsledné rešpektovanie požiadavky individuálnej a generálnej prevencie. V prípade menovaného obžalovaného sa súd pri ukladaní trestu riadil predpokladom naplnenia nielen výchovnej funkcie trestu, ale aj funkcie ochrannej, preventívnej a vo vzťahu k obžalovanému nevyhnutne aj represívnej funkcie trestu.

Na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov, zohľadňujúc pritom osobu obžalovaného, dospel súd k presvedčeniu, že trest odňatia slobody nepodmienečne v nižšej výmere ako 2 roky nebude rešpektovať účel trestu a v ňom zakomponované vyššie uvedené funkcie trestu. Naopak, keďže u obžalovaného došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby, ktorá po úprave predstavuje 1 rok a 4 mesiace, možno so zreteľom na osobu obžalovaného považovať 2-ročný trestný trest odňatia slobody za adekvátny, zohľadňujúci tak povahu spáchaného trestného činu, ako aj jeho osobu, ktorá sa dlhodobo dopúšťa trestnej činnosti a ktorej nápravu nezabezpečili ani doteraz ukladané tresty vrátane nepodmienečných trestov odňatia slobody. Uloženie trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby by okrem vyššie uvedeného nezohľadňovalo ostatné zásady pre ukladanie trestu, preto súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Čo sa týka prokurátorom navrhovaného uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 08.03.2017, sp. zn. 4T/40/2016 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava zo dňa 02.11.2017, sp. zn. 5To/57/2017), súd poznamenáva, že uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k uvedenému odsúdeniu obžalovaného neprichádza do úvahy. V danej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/40/2016 sa totiž obžalovaný O. Á. dopustil skutku dňa 30.08.2015, teda ešte pred nadobudnutím účinkov spojených s vyhlásením rozsudku u trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.05.2015, sp. zn. 0T/65/2015 (aj pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 30.05.2016, sp. zn. 0T/65/2015, nakoľko O. Á. podal voči trestnému rozkazu odpor). Túto skutočnosť zohľadnil aj Krajský súd v Trnave vyššie uvedeným rozsudkom, keďže rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 08.03.2017, sp. zn. 4T/40/2016 zrušil čo do výroku o treste, pričom obžalovanému O. Á. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 0T/65/2016 zo dňa 30.05.2016, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej trestnej veci sa obžalovaný dopustil skutku po tom, čo už bol vyhlásený rozsudok, resp. už nastali účinky vyhlásenia rozsudku vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. OT/65/2015, ktorá skutočnosť má za následok, že trestný čin, ktorý je predmetom obžaloby v tomto konaní, nie je vo vzťahu k súbehu k trestnými činmi prejednaným v konaniach vedených na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. OT/65/2016 a pod sp. zn. 4T/40/2016, ale je medzi nimi daný vzťah recidívy. Inak povedané, vzťah súbehu je daný iba medzi trestnými činmi, o ktorých sa viedlo trestné konanie na Okresnom súde Dunajská Streda pod naposledy uvedenými spisovými značkami. Vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku čo i len v jednom z uvedených konaní pred tým, ako sa obžalovaný dopustil trestného činu v prejednávanej trestnej veci je tou okolnosťou, ktorá vylučuje súbeh stíhaného trestného činu k trestným činom, za spáchanie ktorých bol obžalovaný odsúdený v oboch konaniach vedených na Okresnom súde Dunajská Streda a vo vzťahu ku ktorým je (na základe vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, ktorý aj neskôr nadobudol právoplatnosť) daný vzťah recidívy.

Nakoľko súhrnný trest v danej trestnej veci neprichádzal do úvahy ani vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 14.10.2016, sp. zn. 11T/145/2012, nakoľko tu nastali účinky vyhlásenia rozsudku ešte dňom 11.07.2013, kedy bol obvinenému doručený trestný rozkaz, súd obžalovanému O. Á. uložil samostatný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky z dôvodov uvedených vyššie.

Záverom súd dodáva, že obžalovaný bol v čase vyhlásenia rozsudku vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v inej trestnej veci, v dôsledku čoho bol povinný postupovať v intenciách § 43 Trestného zákona a obžalovanému uložiť ďalší trest.

Vzhľadom na to, že obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, súd ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona.

K výroku o náhrade škody.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, súd poškodenej spoločnosti TESCO STORES SR, a. s., so sídlom Kamenné námestie 1/A, Bratislava, IČO: 31 321 828, priznal nárok na náhradu škody v sume touto spoločnosťou uplatnenej, t. j. v sume 54,99 Eur, nakoľko spôsobenie škody v uvedenej sume zodpovedá vykonanému dokazovaniu a taktiež je výška škody súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, čo zakladá povinnosť súdu zaviazat' obžalovaného na náhradu neuhradenej škody alebo jej neuhradenej časti (§ 287 odsek 1 veta druhá Trestného poriadku).

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátor podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava I. V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Poškodený môže podať odvolanie iba proti výroku rozsudku o náhrade škody.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.